

Baggårde uden belysning, alle med lugten af menneskers angst. Som varmebølger siver den fra lejlighedernes mange sorte vinduer omkring ham. Han elsker den duft, som et fix sender den intense rystelser igennem ham. Ofrene venter, som nervøse rådyr mellem skovens stammer, men de vil aldrig få fært af ham.

Lydløst åbner han døren til bagtrappen og han smiler bredt. Månens blege lys fanger hans spidse tænder, inden han forsvinder ind i den sorte opgang og døren glider stille i bag ham. De smalle trappetrin er slidte og trætte, men fører ham op ganske lydløst. Han snuser i luften og følger sine sanser med angsten som sit kompas. Han kan mærke den flå i ham, drive ham fremad. Han er tættere på. Dens sødme fører ham til en knaldrød dør på tredje repos. Et tegn til ham og hans blodtørst? Han ved det ikke, men frygten bag denne dør er så stærk, så tyk, at han kan skære sig et stykke og smage på den. Han må holde igen for ikke at brage igennem døren og høste drabets sødme.

Offeret kunne nå at flygte! Han tager et par dybe indåndinger, mens han presser sine ivrige følelser tilbage under kontrol. Så åbner han forsigtigt døren med en svag knirken. Han stopper, lytter, snuser, mærker duften forstærkes. Et sted i lejligheden er der én, der holder vejret og jægeren smiler. Der er ikke flere barrierer mellem ham og angsten.

Han går lydløst igennem lejlighedens smalle rum, køkken, gang, stue, alle rum skåret i nattens gråtoner, sammensmeltet med månens blege lys fører de frem til ... Soveværelset.

Under dynen klamrer offeret sig til et nyttesløst håb, mens rummet fyldes af jægerens kulde. Han letter fra gulvet og svæver indover sengen, indsnuser alle følelserne der stråler igennem edderdunene under ham. Duften fylder ham, som livets vidunderlige sommerdag fra et sted i fortiden, han ikke længere mindes. I stedet har døden skænket ham en plads under månen, hvor fortæringen af angst og døende sjæle er hans eneste måde at føle livets gejst.

Han glider igennem dynens lag og møder den rædselsslagne krop nedenunder. Deres styrker kolliderer. Korte krampagtige stød skyder igennem den svage kropps muskler og udmønter sig i små desperate støn, mens han spreder sig igennem væv og knogler. Han hører den og bremser sit angreb, blot for at opsnuse hver en dråbe af kroppens søde adrenalin. Hans magt er mægtigere end denne levende sjæls, som solens magt over liv og død.

Adrenalin falmer langsomt fra den bange krop og han holder sig ikke længere tilbage. Han synker dybere ind, til han er ansigt til ansigt med den døendes transparente sjæl. Den vrider og trækker sig, for at undgå hans kløer, men den har ingen steder at flygte hen. Den er endnu fanget i sin falmende krop og kun han kan befri den fra dens fangenskab, men befrielsen har sin modbydelige pris.

Han smiler bredt og griber sjælen. Den er bundet til kroppen, som en blomst låst til jorden af sine rødder. Den bugter sig mellem hans kløer og med et kraftigt ryk, flår han den fri. Dens skrig og angst suser igennem ham og han brøler mod månen i ekstase.

Kroppen gisper sit sidste åndedrag, mens han opsluger dens sjæl, og som et solidt måltid fylder den ham og fuldender hans rus.

Han forlader de blodige rester spredt i sengen og vender tilbage til den mørke undergrund, før dagens lys rører horisonten. Han kan ikke blive her. Han må vente på sin næste elskov med livet, til mørket igen lægger sig.